

Evangelhia zilei de duminică: Oaia pierdută

Evangelhia duminicii a XXIV-a de peste an (Ciclul C): „Va fi mai mare bucurie în cer pentru un păcătos care se convertește decât pentru nouăzeci și nouă de dreți care nu au nevoie de convertire”. În acest sens, oricât de păcătoși ne-am simți, toți trebuie să ne umplem de speranță meditând aceste parabole pline de duioșie, pentru că ele dezvăluie iubirea nemărginită a lui Dumnezeu pentru fiecare persoană, și în

special pentru cei mai îndepărtați de El.

Evangelhie (Lc 15,1-32)

Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de el ca să-l asculte. Fariseii și cărturarii însă murmurau spunând: „Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă cu ei”.

Atunci le-a spus această parabolă:
„Cine dintre voi, având o sută de oi și pierzând una dintre ele, nu le jaga pe cele nouăzeci și nouă în pustiu și umblă după cea pierdută pana când o găsește: Iar când o găsește, o pune pe umerii săi bucurându-se și, venind acasă, îi cheamă pe prieteni și pe vecini spunându-le: «Bucurați-vă împreună cu mine pentru că mi-am găsit oaia pierdută!» Vă spun că tot așa, va fi mai mare bucurie în cer pentru un păcătos care se convertește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepti care nu au nevoie de

convertire. Sau care femeie, având zece drahme, dacă pierde una dintre ele, nu aprinde lumina și mătură casa și caută cu grijă până o găsește? Iar când o găsește, își cheamă prietenele și vecinele spunându-le: «Bucurați-vă împreună cu mine pentru că am găsit drahma pe care o pierdusem!» Tot așa, vă spun, va fi mai mare bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se convertește”.

Apoi le-a spus: „Un om avea doi fii. Cel mai tânăr dintre ei i-a spus tatălui: «Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine». Iar el le-a împărțit averea. Și, nu după multe zile, fiul cel mai tânăr și-a adunat toate și a plecat de acasă într-o țară îndepărtată. Acolo și-a risipit averea într-o viață de desfrâu. După ce a cheltuit toate, a venit o mare foamete în țara aceea, iar el a început să ducă lipsă. Atunci s-a dus și s-a aciuat la unul dintre cetățenii acelei țări care l-a trimis la

câmp să păzească porcii. Și ar fi dorit să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nimeni nu-i dădea. Atunci, venindu-și în fire, a spus: «Câți zilieri ai tatălui meu au pâine din belșug, iar eu mor aici de foame! Mă voi ridica, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău. Ia-mă ca pe un zilier al tău». Într-adevăr, s-a ridicat și a mers la tatăl său. Pe când era încă departe, tatăl l-a văzut, i s-a făcut milă și, alergând, l-a îmbrățișat și l-a sărutat. Atunci, fiul i-a spus: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău». Însă tatăl a spus către servitorii săi: «Aduceți repede haina cea dintâi și îmbrăcați-l! Dați-i un inel în deget și încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l: să mâncăm și să ne bucurăm, căci acest fiu al meu era mort și a revenit la viață, era pierdut

și a fost găsit». Și au început să sărbătorească. Însă fiul lui mai mare era la câmp. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Atunci a chemat pe unul dintre servitori și l-a întrebat ce este aceasta. El i-a spus: «Fratele tău a venit, iar tatăl tău, pentru că l-a recăpătat sănătos, a tăiat vițelul cel îngrășat». Dar el s-a mâniat și nu voia să intre. Însă tatăl său a ieșit și-l ruga stăruitor. El i-a răspuns tatălui său: «Iată, de atâția ani te slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Dar mie nu mi-ai dat niciodată măcar un ied ca să mă distrez cu prietenii mei. Însă, când a venit acest fiu al tău care și-a mâncat averea cu desfrânatele, ai tăiat pentru el vițelul cel îngrășat». Atunci, el i-a spus: «Fiule, tu ești cu mine totdeauna și toate ale mele sunt ale tale. Dar trebuia să sărbătorim și să ne bucurăm pentru că acest frate al tău era mort și a revenit la viață, era pierdut și a fost găsit!»»

Comentariu la Evanghelie

Evanghelia acestei duminici adună așa-numitele parabole ale milostivirii sau ale bucuriei, transmise de sfântul Luca, evanghelistul neamurilor.

Deoarece am comentat deja parabola fiului risipitor cu altă ocazie (cf. Comentariul din a IV-a duminică din Post), ne concentrăm acum asupra primelor două, referitoare la oaia și drahma pierdute.

În timpul vieții Sale publice, Isus a primit critici și murmure pentru bunătatea pe care o arăta față de vameși și păcătoși. Dar acei interlocutori plini de dispreț și de falsă dreptate nu primesc de la Isus un reproș, ci o frumoasă învățătură despre milostivirea divină față de păcătoși, pe care îi caută unul câte unul cu grijă și pentru care se umple de o mare bucurie împărtășită atunci

când îi recuperează, asemenea unui păstor cu o sută de oi care nu se oprește până nu o găsește pe cea pierdută; sau asemenea unei femei care aprinde lumina, mătură casa și caută cu stăruință până recuperează drahma rătăcită.

Mulți Părinți ai Bisericii văd în aceste parabole un compendiu al istoriei mântuirii. De exemplu, sfântul Chiril spune că numărul o sută al oilor „se referă la întreaga mulțime a creaturilor raționale care îi sunt supuse; pentru că numărul o sută, alcătuit din zece decenii, este desăvârșit. Dar dintre acestea s-a pierdut una, și aceasta este genul omenesc”[1]. Iar sfântul Grigorie adaugă acestei idei că „omul a părăsit cerul atunci când a păcătuit. Și pentru ca numărul oilor din cer să fie întregit, era căutat omul, pierdut pe pământ (...) Și Păstorul nostru, odată răscumpărată omenirea, se întoarce în împărăția cerurilor. Și

atunci îi cheamă pe prieteni și vecini – adică pe corurile îngerilor care împlinesc neîncetat voința Lui și se bucură alături de El”[2].

Pe lângă această lectură universală, ne putem vedea fiecare dintre noi reflectați în oaia sau drahma pierdute și care se lasă găsite de Dumnezeu. În acest sens, oricât de păcătoși ne-am simți, toți trebuie să ne umplem de speranță meditând aceste parabole pline de duioșie, pentru că ele dezvăluie iubirea nemărginită a lui Dumnezeu pentru fiecare persoană, și în special pentru cei mai îndepărtați de El. Așa cum subliniază Papa Francisc, pentru Isus „nu există oi definitiv pierdute, ci doar oi care trebuie regăsite. Trebuie să înțelegem bine acest lucru: pentru Dumnezeu nimeni nu este pierdut definitiv. Niciodată! Până în ultimul moment, Dumnezeu ne caută”[3]. Și în alt loc Papa insistă: „Dumnezeu nu obosește niciodată să ierte, noi

suntem cei care obosim să recurgem la milostivirea Sa. Cel care ne-a invitat să iertăm «de șaptezeci de ori câte șapte» (Mt 18,22) ne dă exemplu: El iartă de șaptezeci de ori câte șapte. Ne ia din nou pe umeri iar și iar. Nimeni nu ne va putea lua demnitatea pe care ne-o dăruiește această iubire infinită și de nezdruncinat”[4].

Dar Isus începe parabolele întrebând: „Care dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde una...? Sau care femeie, dacă are zece drahme și pierde una...?”. Dacă aceste parabole ne umplu de speranță pentru propria viață, ele ne provoacă, de asemenea, să imităm înțelegerea lui Isus față de ceilalți, grija Lui de a-i căuta pe cei care s-au îndepărtat de Dumnezeu și bucuria Lui la regăsirea lor. Isus ne cere să ieșim în întâmpinarea tuturor, fără să-i judecăm pe ceilalți și fără să rămânem închiși în propriul țarc, pentru că, așa cum

spunea sfântul Josemaría, „dintr-o sută de suflete ne interesează toate o sută” și trebuie „să ne deschidem ca un evantai pentru a ajunge la toate”[5]. Conștiința că suntem iertați ne va face să fim sânguincioși în a face cunoscut altora iertarea lui Dumnezeu, întrupând acțiunile păstorului din parabolă care, după cum comentează un Părinte al Bisericii, „când găsește oaia, nu o pedepsește și nu o duce la staul cu forța, ci, așezând-o pe umeri și purtând-o cu blândețe, o adună la turma sa”[6]. Astfel vom împărtăși de multe ori cu Dumnezeu și cu prietenii Lui din cer bucuria unei noi convertiri.

[1] Sfântul Chiril, *Catena aurea*, in loc.

[2] Sfântul Grigorie, *in Evang hom.* 34.

[3] Papa Francisc, Audiența generală, 4 mai 2016.

[4] Papa Francisc, Ex. Ap. *Evangelii Gaudium*, nr. 3.

[5] Sfântul Josemaría, *Brazdă*, nn. 183 și 193.

[6] Sfântul Grigorie de Nisa, *Catena aurea*, in loc.

Pablo M. Edo

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-oaia-
pierduta/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-oaia-pierduta/) (03.03.2026)